

og rigtig Begrundelse. Dette Andragende blev selvfølgelig straks imødekommet af Ministeriet.

Det ærede Medlem rejste nu det Spørgsmaal, hvorledes hans økonomiske Vilkaar da var blevet. Pastor Arboe Rasmussen har altsaa faaet Permission og oppebærer Indtægterne af sit Kald, men han har den Pligt, naar han har faaet en saadan Permission, at lade Embedet forsvareligt besørge, og dette koster ham ikke saa lidt. Det var min Anskuelse, at man burde hjælpe Manden til saa vidt muligt at faa den fornødne Støtte til at holde en Kapellan; saa vidt jeg ved, koster denne ham en 1,600 Kr. om Aaret. Paa Finansloven har vi jo en Konto, der hedder „til Kapellanhold“. Denne Konto har været anvendt til at yde Præster, som paa Grund af Sygdom eller andre Forhold er kommet i Trang, saa de ikke selv har kunnet bestyre deres Embede, en Hjælp, og af denne Konto var jeg altsaa, mente jeg, fuldt bemyndiget til at give ham det Beløb, man plejer at give, nemlig 400 Kr.; det samme Beløb er bevilget i indeværende Finansaar. Han har altsaa foreløbig faaet 400 Kr. i det foregaaende Finansaar, og der bliver i indeværende Finansaar udbetalt ham i Kvartalsrater 400 Kr. Der kunde maaske være Tale om — og det er noget, jeg har tænkt mig at forhandle med Finansudvalget om — en eventuel Forhøjelse af dette Tilskud. Saa vidt jeg har kunnet undersøge, har det aldrig været større aarligt, og jeg har ikke efter at have søgt tilbage til helt hen i Begyndelsen af forrige Aarhundrede kunnet finde noget om Grunden til, at dette Beløb er sat netop til 400 Kr. Imidlertid mener jeg, at der maa gøres noget, og det er min Hensigt ved Forhandling med Finansudvalget at finde en eller anden Udvej enten til at forhøje dette Kapellanholdstilskud — jeg skal gøre opmærksom paa, at denne Konto til Kapellanhold i Regelen ikke bliver opbrugt, saa der er vist ingen Tvivl om, at der vil være Penge nok — eller til paa anden Maade ved et Tilskud at hjælpe denne Mand til i hvert Fald at faa det fornødne til at lønne sin Stedfortræder.

Det ærede Medlem fra Højrup (J. Fog-Petersen) omtalte ligesom i Fjor et Lønregulativ for de grønlandske Kateketer, der er optrykt i Kundgørelser for Grønland. Jeg bliver nødt til at omtale denne Sag lidt mere indgaaende, da der sikkert her foreligger en Misforstaaelse af en eller anden Art. Grunden til, at dette Regula-

tiv er optrykt, hvilket det ærede Medlem altsaa klagede over, er, at det indeholder Reglerne for Beregning af Kateketernes Lønninger, for Udarbejdelse af Præsternes Embedsregnskaber og disses Revision og deres videre Behandling her i Danmark. Det er jo lidt vanskeligt, naar et saadant Regulativ ikke er trykt — og det har ikke været trykt før, det har kun foreligget i Form af en Skrivelse fra Kultusministeriet til Præsterne i Grønland —, for Præsterne, naar de, hver Gang de skal foretage en af de omhandlede Ting, skal lede Skrivelsen frem. Det var bekvemtest for dem at have den trykt, og da de ogsaa faar disse grønlandske Meddelelser tilsendt, blev Skrivelsen derfor trykt der.

Hvad der har vakt det ærede Medlems Betænkelighed, er vistnok særlig det, at der i dette Regulativ staar et Forbehold om Administrationens Ret til i de enkelte Tilfælde, hvor særlige Omstændigheder maatte gøre sig gældende, at bestemme lavere Lønning, og endvidere en Passus om, at det overhovedet skal være en Forudsætning for enhver Oprykning til højere Løn, at der ikke er Grund til Misfornøjelse med den paagældende. Det ærede Medlem bemærkede under sin Forespørgsel i Fjor — jeg ved ikke, om han gjorde det ogsaa i Aar —, at der er saa megen Misfornøjelse blandt de grønlandske Kateketer paa Grund af disse Bestemmelser. Jeg har nu undersøgt Forholdet. Med Paastanden om, at der er saa megen Misfornøjelse, forholder det sig sikkert ikke rigtigt, der er tværtimod i al Almindelighed ikke Misfornøjelse med disse Bestemmelser, men jeg tør selvfølgelig ikke benægte, at der kan være en enkelt, der har følt sig misfornøjet dermed, og det maa være saadan en enkelt, der har været hos det ærede Medlem og udtalt sin Misfornøjelse. Men jeg er noget tilbøjelig til at tro, at denne enkelte, der har udtalt denne Misfornøjelse, har gjort det paa Grundlag af, at han, skønt han er en Grønlander, der har været her i Danmark og har studeret det danske Sprog, alligevel ikke er kommet saa langt ind i dets Mysterier, at han helt har forstaaet, hvad Sagen drejede sig om. Han har rimeligvis standset ved Ordet: Administration, det Ord, der staar i Bekendtgørelsen. Dette Udtryk: Administrationen i Grønland var i Aarene 1909—11 ganske vist Betegnelsen for Grønlands verdslige Styrelse — nu er der jo kommet en helt ny Lov —, og saa har denne Mand tænkt sig, at det var den verdslige Styrelse, som havde Ret til, hvis den var misfornøjet